

Brændingens larm

af Kristian Olsen



Tegning: Kristian Olsen.

Brændingen bruser
mod de runde sten
som samfundets ydre funktioner
De runde sten ædes flade
af havets kræfter
I vort samfund ædes vore komponenter
af de gule og orange gravemaskiner
for at planere grundfjeldet og æde
mosset hvor det forberedte liv
ligger gemt
De runde sten ved vandkanten
overskyldes konstant som vort samfunds
forsumpninger der ved flodtid synes
så rolige stille og falske

Brændingens larm tager til
i vort samfund råbes indefra
men kan råbet høres
inden det udvikler sig til skrig
larmen fra brændingen
er så uigennemtrængelig
at menneskeskriget drukner
at menneskeskriget kun er et ego
at menneskeskriget er uden ekko
genklang og konsekvenser

I brændingens larm ses kun
tusindvis af slebede runde elementer
de hører ikke skrig
de ynker ikke skrog
I samfundets larm udelukkes
skrigets indre ødelæggelser kun ses der
en krakeleret overflade med dertil
hørende kommentarer der aldrig
trænger ned til roden af det onde

Først når jeg fjerner mig langt bort
fra brændingens larm møder jeg stilheden
der hvisker ømhed skønhed og
kærlighed til fædrelandet
I stilheden kan skriget høres
skriget kan ramme de forblændede
— — —
Men et skrig kan skrives så det ikke høres!